

[Kjær Rasmussen.]

vanskeliggøre både planlægningen og koordineringen af de forskellige foranstaltninger.“

Betænkningen omtaler funktionsprincippet, der indebærer, at den enkelte sociale institution retter sin virksomhed hovedsagelig mod et afgrænset område eller symptomkompleks, og familieprincippet, der indebærer, at udgangspunktet tages i individets eller familiens samlede situation,

„og såvel udredning af årsagsforhold som ydelse af bistand skal så vidt muligt udgøre én sammenhængende proces.“

Det anføres endvidere, at psykologien og socialmedicinen har øget erkendelsen af, at problemerne må tages op og vurderes samlet. Det kan man læse om på side 87. En sådan samlet indsats vil sikkert i mange tilfælde være til gavn for den enkelte, også set ud fra den pågældendes egne vurderinger, men dette synspunkt og denne struktur giver også øget mulighed for manipuleringer og formyndersynspunkter. Man kan blot sammenligne med, hvad betænkningen på side 88-89 siger om arbejdsformidlingen og strukturen.

„Arbejdsformidlingen er imidlertid forpligtet til at betjene arbejdsgivernes ønsker om arbejdskraft med samme energi som den arbejdssøgendes ønsker om arbejde“.

Men hvad er nu virkeligheden for arbejderne under den nye arbejdsformidling? — jeg har været inde på det. Den er, at arbejdsløse kan deporteres til en hvilken som helst krog af landet og kan tvinges til at tage et næsten hvilket som helst arbejde.

Mange steder kan det være ønskeligt, at ydelserne præsteres, lige så snart det er dokumenteret, at enkelte let konstaterbare betingelser er opfyldt. Et retssikkerhedssynspunkt må medføre, at den enkelte kan henvende sig om hjælp og have krav på at få den uden at risikere, at hele hans personlige og sociale situation tages op til en manipulerende gennemgang, for at man kan få ham til at tilpasse sig de herskendes tanker om, hvordan man nu engang skal og bør leve. Faren for en sådan manipulering kan man f. eks. se på området brug og misbrug af euforiserende stoffer.

Det siges i betænkningen på side 88, at en fælles forvaltning skal sikre en fælles

udnyttelse af allerede foreliggende oplysninger. Med mulighederne for EDB-lagret information vil der også være mulighed for at samle en fantastisk masse oplysninger om det enkelte menneske, om den enkelte klient, og så er det jo, man spørger sig selv: skal alle disse oplysninger kunne bruges, hver gang man blot vil have sin simple ret til en social ydelse, f. eks. dagpenge eller husmoderafløser? Skal den, der vil have en husmoderafløser, kunne blive mødt med spørgsmål om sin kones abort, børnenes vanskeligheder i skolen eller broderens kriminelle adfærd? Det er et sådant spørgsmål, man må stille sig. Det er i høj grad et relevant spørgsmål. For et samfund, der vurderer alt i penge og betragter mennesket som en ting, vil det være en nærliggende tanke at indføre en økonomisk vurdering af hver enkelt. Hvor meget har han produceret, og hvor meget koster han samfundet i forskellige ydelser? Når opgørelserne over individet viser, at han set fra samfundets side er et tabsobjekt, ja, så får han måske en advarsel. Jeg vil gerne, så stærkt som jeg kan, understrege, at det er disse farer, som ligger i det her skitserede.

Med en effektiv socialforvaltning, der har rådighed over alle mulige oplysninger om den enkelte, kan det blive nødvendigt med et offentligt organiseret rådgivningskontor, der er uafhængigt af dem, der afgør sagerne, og som kan give råd om, hvordan man bedst udnytter systemet til sin fordel.

På ét punkt er betænkningen og styrelseslovforslaget ikke vidtgående nok. Det gælder forholdet til de praktiserende læger. Betænkningen mener, at tendensen mod praktiserende lægers samarbejde i gruppepraksis skulle skabe forøgede muligheder for et rationelt samvirke mellem lægerne og andet medicinsk personale. Betænkningen mener, at primærkommunerne må forhandle om et sådant samarbejde med de respektive, ligesom man kan diskutere det ønskelige i opførelsen af et eller flere lægehuse. Efter vores opfattelse burde man afskaffe ordningen med privat praktiserende læger og indføre helsecentre med offentligt ansatte læger. Det ville være mere rationelt at lade lægerne høre under kommunens sociale og sundhedsmæssige forvaltning.

Ifølge styrelseslovforslagets § 6 nedsætter kommunalbestyrelserne et udvalg til for-